

Minut on kirkastettu heissä

Joh. 17:6-10

6. *"Minä olen ilmoittanut sinun nimesi ihmisille, jotka annoit minulle maailmasta. He olivat sinun, ja sinä annoit heidät minulle, ja he ovat noudattaneet sinun sanaasi.*

7. *Nyt he tietävät, että kaikki, minkä olet antanut minulle, on sinulta,*

8. *sillä minä olen antanut heille ne sanat, jotka sinä annoit minulle. He ovat ottaneet ne vastaan ja tietävät varmasti, että minä olen lähtenyt sinun luotasi, ja uskovat, että sinä olet minut lähettänyt.*

9. *Minä rukoilen heidän puolestaan. Maailman puolesta minä en rukoile vaan niiden, jotka sinä olet antanut minulle, sillä he ovat sinun.*

10. *Kaikki, mikä on minun, on sinun, ja mikä on sinun, on minun, ja minut on kirkastettu heissä.*

Kuka on kristitty?

Kuka ja millainen on uskova kristitty? Mikä on hänen tehtävänsä maailmassa? Miten hänen on mahdollista täyttää se?

Tämän päivän osassa ylimmäispapillista rukousta Jeesus puhuu taivaallisen Isän kanssa omistaan, mitä Hän ajattelee uskovasta kristitystä. Samalla kun Jeesus rukoilee omiensa puolesta, Hän kertoo Isälle, millainen Hänen omansa on. Meidän kannattaa siksi kuunnella erittäin tarkasti Hänen ajatuksensa tästä asiasta, sillä meille voi olla hyvinkin kohtalokasta, jos ajattelemme itsestämme väärin. Voi olla, että Jeesuksen sanojen valossa moni sellainen, joka pitää itseään ilman muuta kristittyinä ei sitä olekaan ja päin vastoin voi olla niitä, jotka Jeesuksen sanojen valossa ovat Hänen omiaan, mutta eivät mitenkään uskalla ajatella itsestään mitään niin suurta ja ihmeellistä.

Jumalan nimi

Aloittaessaan rukoilla oppilaittensa puolesta Jeesus viittaa ensiksi siihen työhön, jonka Hän on jo heidän elämässään tehnyt: *"Minä olen ilmoittanut sinun nimesi ihmisille, jotka olet antanut minulle maailmasta."*

Minkä nimen Jeesus ilmoitti? Jumalalla on vain yksi nimi raamatullisessa ilmoituksessa. Sana Jumala ei ole nimi, se viittaa vain siihen, kenestä puhutaan. Herra ei ole myöskään nimi vaan arvoa ja tehtävää kuvaava titteli. Hänellä on vain yksi nimi ja se on Jahve. Tämän nimen Jeesus oli ilmoittanut omilleen liittäen nimen ajatuksen pelastuksesta. Nimi Jeesus on kreikkalainen muoto sanasta Joosua, joka on yhdistelmä Jahve-pelastus.

"Minä olen ilmoittanut sinun nimesi."

Juutalaisina nämä miehet tiesivät, että Jumalalla on yksi nimi. Jumala oli sanonut Moosekselle: *"Minä olen se joka olen... Tämä on nimeni ainiaan, ja näin minua kutsuttakoon sukupolvesta sukupolveen."* (2.Moos. 3:14-15)

Nyt Jeesus sanoi: *"Minä olen ilmoittanut sinun nimesi"* heille. "Olen selittänyt heille ja tulkinnut heille sen profeetallisen nimen, jonka Sinä olet ottanut itsellesi hamasta muinaisuudesta." Nämä miehet eivät suinkaan ymmärtäneet kaikkea, minkä Jeesus

oli heille sanonut ja ilmoittanut, mutta sen he tiesivät, että kaikki se, minkä Jeesus oli puhunut, oli Jumalan sanaa ja että Hän oli Jumalasta.

Jeesus tuli ja osoitti elämällään ja kuolemallaan ja ylösnousemuksellaan, että tuo Jahve "Minä olen" nimen jatko kuuluu: Elämän Leipä, Elävä vesi, Hyvä Paimen, Iankaikkinen, Tie, Totuus, Elämä, Ylösnousemus. Omistussuhteessa itseensä Jeesus vie omansa syvälle Jumalan totuuden ja armon tuntemiseen.

Uskovan kristityn tuntomerkki on näin ollen se, että hän tunnustaa Jeesuksen omaksi Vapahtajakseen, siksi jonka edessä hän voi ja uskaltaa syntinsä tunnustaa ja kohdata, koska Jeesus on täynnä armoa ja anteeksiantamusta omiaan kohtaan. Mutta samalla uskova kristitty tunnustaa Jeesuksen myös omaksi Herrakseen, jolla on täysi ja lyhentämätön oikeus päättää omansa elämän kaikista niin suurista kuin pienistä asioista.

Omistussuhde

Jeesus korostaa, että kysymys on ihmisistä, jotka luomisen perusteella kuuluvat Isälle Jumalalle ja jotka Isä on antanut Jeesuksen omaisuudeksi. Jeesuksen omistusoikeus uskovaan kristittyyn perustuu siihen, että Jeesus lunasti langenneet ja syntiset omalla pyhällä ja kalliilla Golgatan uhriverellään vapaaksi synnin, kuoleman ja Saatanan vallasta.

Uskovan kristityn perusominaisuus on siis se, että hän ei ole itsensä oma, vaan kuuluu toiselle, kuuluu Jeesukselle ja kuuluu samalla Isälle. Kysymys on läheisimmistä mahdollisesta suhteesta, mikä kahden persoonan välillä vallitsee. Vain se ihminen, joka omistaa toisen, voi syvimmässä merkityksessä tuntea toisen ja rakastaa toista. Omistussuhteeseenhan perustuu esimerkiksi kristillinen avioliitto. Kun aikamme on hyljännyt tässä parisuhteessa omistussuhteen ja korvannut sen yhteisillä eduilla, se on menettänyt suurimman siunauksen, joka ihmissuhteissa voi esiintyä.

Uskova kristitty on Jeesuksen oma ja Jeesus on hänen omansa. Uskova on siis sellainen ihminen, jolla on vierellään aina Toinen Suuri Persoona, Jeesus Kristus itse eikä hän näin ollen voi eikä haluakaan elää hetkeäkään erossa suuresta taivaallisesta Yljästään.

Sinun Sanasi

Edelleen Jeesus kertoo Isälle, miten hänen omansa oppivat tuntemaan Isän. Se tapahtui ja tapahtuu tänäänkin Sanan kautta. Se Sana, jonka Jeesus puhui ja yhä puhuu meille kirjoitetussa Raamatussa, ei ole mitä tahansa uskonnollisen kokemuksen tulkintaa, niin kuin tänä päivänä monen tuutin täydeltä väitetään. Sana, jonka Jeesus antoi omilleen, oli suoraan Isältä saatua. Uskovan kristityn tuntomerkki on tänäänkin se, että hän ottaa Raamattuun kirjoitetun Jeesuksen sanan sellaisenaan Jumalan omana sanana ja taivuttaa sydämensä ja ajatuksensa sen alle, noudattaa sitä.

Uskova kristitty ei ainoastaan lue ja tutki Herran sanaa, vaan hän johdonmukaisesti noudattaa sitä omassa elämässään. Mutta tätä he eivät tee siksi, että se on pakko tai kristityn velvollisuus, vaan siksi että Herran sanat tuovat mukanaan niin suuren ja ihmeellisen rakkauden ja voiman, että niitä on ilo noudattaa. Herran sanoista avautuu Hänen kasvojensa ihanuus, Herran joka on myös minun suuri Vapahtajani,

että ei ole suurempaa iloa, kuin seurata Hänen neuvojan ja kuulla Hänen kuis-
kauksiaan, vaikka syntinen luonto paneekin kaikin voimin vastaan.

Jeesuksen sanojen vastaan otto avaan uskovalle kristitylle taivaallisia näköaloja, ne vievät katselemaan sellaiseen Herraan Jeesukseen, joka on tullut ylhäältä Isän luota ja joka on tuonut meidän omistettavaksemme koko Isän sydämen rakkauden ja pyhyiden.

Jeesuksen esirukous

Tässä yhteydessä esiintyvät merkilliset sanat: *"Maailman puolesta en rukoile, vaan niiden puolesta, jotka sinä olet antanut minulle."*

Sanoista saattaa saada sellaisen käsityksen, että Juudas oli oikeassa, kun hän kysyi Jeesukselta: *"Herra, mistä syystä sinä aiot ilmoittaa itsesi meille etkä maailmalle?"* (14:22)

Kysymyksen esittäessään Juudaksesta näytti siltä, että Jeesus olisi hylännyt maailman ja keskittynyt pelkästään opetuslapsiinsa. Nyt Juudas kuuli Jeesuksen sanovan: *"Maailman puolesta en rukoile."*

Moni on kokenut näitten sanojen kohdalla, että Jeesus olisi kuitenkin hyljännyt maailman. Mutta heti jatkossa Jeesus rukoilee kuitenkin: *"...että maailma uskoisi..."* ja *"... jotta maailma ymmärtäisi..."*

Jeesus ei siis suinkaan ollut unohtanut maailmaa. Maailma oli Hänen sydämellään, sillä Hän eli täydessä yhteydessä Isään, joka rakasti maailmaa niin paljon, että antoi Ainoan Poikansa sen hyväksi.

Jeesus kyllä vetää jyrkän rajan omiensa ja tämän maailman lasten välille. Jeesus rukoilee omiensa puolesta, mutta ei rukoile maailman puolesta. Tämä ei tietenkään tarkoita, ettei Jeesuksella olisi mitään mielenkiintoa tässä maailmassa olevia pelastuksesta vielä osattomia ihmisiä kohtaan. Juuri koko ihmiskunnan pelastuksen tähden Hän Jeesus kuoli Golgatan ristillä ja siinä ilmeni Jumalan Isän rakkaus koko maailmaa kohtaan. Kun Jeesus rukoilee omiensa puolesta, Hän tekee sen myös siksi, että maailman lapset heidän julistuksensa ja keskinäisen rakkautensa ja palvelunsa kautta saisivat kuulla evankeliumin ja pääsisivät sisälle pelastettujen joukkoon. Mutta samalla on kuitenkin yhtä totta, että maailman lapset eivät ole pelastettuja eivätkä he ole vielä niiden lupauksen ja kasvavan armon piirissä, johon sisältyy Jeesuksen erityinen esirukous omiensa puolesta, esirukous, jota Hän yhä tänäänkin Isän oikealla puolella jatkaa omiensa puolesta.

Mistä siis oli kysymys? Yksinkertaisesti tästä: "Voidakseni saavuttaa maailman en nyt hetkeksi rukoile maailman puolesta vaan näiden miesten puolesta, joiden kautta tulen saavuttamaan maailman." Jeesus siis rukoili sen välineen puolesta, jonka Hän oli luomassa voittaakseen maailman.

Jeesus kirkastettu omissaan

Lopuksi Jeesus liittää aivan hätkähdyttävällä tavalla omansa itseensä. Jeesuksen kunnia ja kirkkaus on sidottu siihen, mitä Hänen omilleen tapahtuu. Hänhän sanoo näin: *"Minä olen kirkastettu heissä"*.

Tämän häkellyttävän totuuden ymmärtämiseksi meidän on syytä palauttaa mieliimme tekstiämme edeltävä Jeesuksen rukouksen osa, jossa Hän esitti Isälle kaksi pyyntöä. Ensimmäinen kuului:

"Isä, hetki on tullut, kirkasta Poikasi, että Poikasi kirkastaisi sinut." (17:1)

Tämä pyyntö tarkoittaa sitä, että Jeesus pyysi saada Isältä kärsittäväkseen Golgatan ristin tuskan, sillä siinä ilmeni kirkkaimmin Jumalan pyhyyden kirkkaus ja Jumalan armon kirkkaus. "Isä, anna minulle pyhä risti, jotta tulisi näkyviin miten Sinä vihaat syntiä ja miten Sinä haluat pelastaa syntisiä!"

Isä vastasi tähän pyyntöön seuraavana päivänä.

Toinen pyyntö taas viittaa Jeesuksen lopulliseen kirkkauteen:

"Nyt, Isä, kirkasta minut luonasi sillä kirkkaudella, joka minulla oli luonasi ennen kuin maailma oli olemassa." (17:5)

Isä vastasi tähän Jeesuksen pyyntöön helatorstaina, kun Jeesus nousi taivaaseen Isän luo.

Nyt kun Jeesus toteaa omistaan, että "minä olen kirkastettu heissä", Hän tarkoittaa sitä, että uskovan kristityn syvin tuntomerkki on siinä, että hän on päässyt osalliseksi Golgatan uhrin siunauksesta, syntien anteeksi saamisesta ja Kristuksen lahjavanhurskaudesta. Lisäksi se merkitsee sitä, että Jeesuksen työn kirkkaus tulee näkyviin juuri siinä, että Hänen omansa pääsevät myös samaan lopulliseen kirkkauteen kuin Hänkin. Jotta tämä ei jäisi millään tavalla epäselväksi, Hän kiteytti asian voimakkaaksi tahdonilmaisuksi samaisen rukouksen lopulla näin:

"Isä, minä tahdon, että missä minä olen, siellä nekin, jotka olet minulle antanut, olisivat minun kanssani ja näkisivät minun kirkkauteni, jonka sinä olet antanut minulle, koska olet rakastanut minua jo ennen maailman luomista." (17:24)

Jeesus Kristus on sitonut oman kirkkautensa siihen, että hänen omansa pelastuvat täällä ajassa synnistä ja pääsevät perille lopulliseen iankaikkiseen kirkkauteen.

Uskova kristitty on pelastettu sitä varten, että Jeesus saisi kiitoksen, kunnian ylistyksen. Kristuksen kirkkaus näkyy siinä, että Pyhä Henki pyhittää uskoviensa elämän, synnyttää heissä rakkautta, iloa, rauhaa, kärsivällisyyttä. Jeesus jatkaakin rukousta omiensa puolesta keskittymällä siihen, miten hänen omansa voisivat vihamielisen maailman keskellä täyttää tehtävänsä Herran kirkkauden ilmi saattamiseksi. Siihen tarvitaan pyhitystä, jonka syvin olemus on yhteys Isän ja Pojan kanssa. Pyhitys on Kristuksen kirkkauden ilmenemistä hänen pelastamissaan. Pyhä Henki pyhittää Jeesuksen omia totuuden sanalla. Pyhitettyjä Herra käyttää evankeliumin eteenpäin jakamisessa. Näihin teemoihin palaamme seuraavassa saarnassa.

Vangitun pastorin vaimon taisteluista Kiinassa

Sitten lupaamani esimerkki siitä, miten vaikeissa oloissa voidaan pysyä Kristuksessa ja kirkastaa Hänen kunniaansa. Esimerkki tulee Kiinasta.

Li Huihuan (peitenimi)mies toimi evankelisen kirkon pastorina. Hänet pidätettiin 1958, koska ei suostunut liittymään viralliseen kommunistien valvonnassa olevaan ainoa hyväksytyyn protestanttiseen kirkkoon. Hänet tuomittiin pakkotyöhön. Koko tämän ajan Li Huihua hoiti yksin perhettään. Hän kertoo itse näin:

Sana voiman lähteenä

Perheeseeni kuului kuusi lasta ja äitini. Vanhin lapsista oli 17-vuotias ja nuorin 6-vuotias. Perheelläni ei ollut mitään tuloja, ja minulla ei ollut mahdollisuutta tehdä työtä saatuaani "vastavallankumouksellisen" leiman. Inhimillisesti katsottuna tilanne oli toivoton.

Mutta ylistys Herralle! Niiden 21 vuoden ja 8 kuukauden ajan, jotka jouduin viettämään erossa miehestäni, Jumala lohdutti ja tuki minua psalmin 23 sanoin. ”Herra on minun paimeneni, ei minulta mitään puutu...Vaikka minä kulkisin pimeässä laaksossa, en pelkäisi mitään pahaa, sillä sinä olet minun kanssani...” (Ps. 23:1,4) Sanasta tuli minun voimani lähde, vaikka kohtasimmekin monia huolia ja murheita tuona aikana.

Päivä toisensa jälkeen vaikeroin ja huusin Herran edessä. Mitä enemmän valitin Jumalalle, sitä painavammaksi taakka tuli. Jouduin pimeyteen, jossa töin ja tuskin pystyin enää hengittämään. Mutta kiitos Herran, eräänä päivänä, Hän puhui minulle. Yhtäkkiä kuulin Herran äänen sanovan: "Minä olen tämän kaiken sallinut."

Nämä sanat tunkeutuivat sydämeeni.

Polvistuin Herran eteen ja vastasin: "Herrani, jos Sinä olet kaiken tämän sallinut, minä en pelkää." Sain siitä hetkestä lähtien voiman, lohdutuksen ja valon elämäni ja luottamukseni Herraan vahvistui.

Sana lupaa: "Hän pelastaa köyhän, joka apua huutaa, kurjan ja sen, jolla ei ole auttajaa." (Ps. 72:12)

Ruoka loppui

Mieheni pidätyksen jälkeen menetimme asuntomme ja jouduimme muuttamaan toiselle paikkakunnalle. Pian koitti päivä, jona kotona ei ollut enää mitään syötävää. Tuijotin apaattisesti ruukkua, jossa ei ollut enää jyvääkään riisiä eikä vehnää. Äitini ei enää kestänyt puutetta, vaan sanoi muuttavansa toisen tyttärensä kotiin. Kuultuani sen käännyin Herran puoleen: "Herrani, meillä ei ole huomiseksi mitään ruokaa. Ellet Sinä järjestät meille syötävää, joudumme tyytymään haaleaan veteen."

Silloin mieleeni muistui Raamatun sanat:

"Katsokaa taivaan lintuja: eivät ne kylvä eivätkä leikkaa eivätkä kokoa aittoihin, ja teidän taivaallinen Isänne ruokkii ne. Ettekö te ole paljoa suurempiarvoiset kuin ne?" (Mt. 6:26)

Sydämeni valtasi ymmärryksen ylittävä rauha. Sinä iltana menin levolle iloisena. Seuraavana aamuna heräsin viittä vaille kuusi siihen, että joku koputti oveamme. Menin kiireesti avaamaan. Ovella seiso minulle täysin tuntematon vanha nainen.

"Oletteko te Li Huihua?", hän kysyi.

"Kyllä olen," vastasin.

"Olette varmasti viettäneet vaikeita aikoja. Viime päivinä Pyhä Henki on jatkuvasti kehottanut minua tulemaan teidän luoksenne. Menin entiselle asunnollenne, mutta kuulin, että olitte muuttaneet." Sitten hän ojensi minulle pienen nyytin.

"Mikä teidän nimenne on?" kysyin. Hän ei vastannut kysymykseeni, vaan sanoi:

"Pyhä Henki käski minun tehdä näin. Kiitä vain Jumalaa."

Naisen lähdettyä avasin nyytin. Se sisälsi suuren 50 yuanin rahasumman. En voinut kuin itkeä ilosta. Äitinikin sanoi:

"Kiitos Herralle! Minä en muuta täältä pois."

Sinä päivänä ostin kotiimme vehnäjauhoa ja kaikkea tarpeellista. Meidän ei tarvinnut nähdä nälkää. Vastoinkäymisen kautta Herrasta tuli läheisempi Henkilö. Rukoillessani tuntui aina, kuin olisin ollut kasvotusten Hänen kanssaan. Siitä lähtien saimme kokea moneen kertaan,

minkälainen kaikkivaltias Jumala on. Hän on rikas antaja. Hänessä meiltä ei puutu mitään. Kun ihminen kohtaa mahdottomuutensa, Jumalan mahdollisuudet vasta alkavat. Miehen pädätyksen jälkeen vietimme Jumalan tekojen ihmettelyn aikaa perheessämme.

Nyytit ja puusepän kääntymys

Eräänä päivänä tuntematon tyttö tuli kädessään kolme nyyttiä. Hän sanoi:

"Minun piti tuoda tämä teille. Lähettäkää iso nyytti pohjoisessa asuvalle sedällemme, keski-kokoinen antakaa ihmisille, jotka sitä eniten tarvitsevat, ja pienin nyytti on teidän omaan käyttöönne." Kysyin työltä: "Mikä sinun nimesi on?"

"Äiti kielsi sanomasta", hän vastasi. Sitten hän yhtäkkiä kääntyi ja juoksi pois.

Avasin nyytit. Suurimmassa oli juustoa, keskikokoisessa 20 Raamattua ja pienimmässä 20 yuania rahaa.

Tytön tullessa kotonamme oli käymässä eräs puuseppä. Hän seurasi minun ja tytön välistä keskustelua.

"En yli 30 -vuotisen elämäni aikana ole nähnyt ketään niin rehellisiä ja jaloja ihmisiä kuten te Jeesukseen uskovat. Kuinka te ette edes laita nimeänne antamiinne lahjoihin!"

Kysyin silloin häneltä:

"Haluaisitko uskoa Jeesukseen?" Puuseppä vastasi:

"Kyllä".

Kerroin hänelle Jeesuksen valmistamasta pelastuksesta ja armosta. Sanoin, että meidän tulee tunnustaa syntimme. Lopuksi annoin hänelle yhden Raamatun.

Ihmisten pilkka ja syytökset

Arkielämän paineiden lisäksi jouduin kärsimään väistämättä kovaa poliittista painostusta. Se ei ollut vain henkistä tai ruumiillista vaan ulottui aina hengelliseen elämään saakka. Vastavallankumouksellisen perheen jäsenenä jouduin kulkemaan pää painuksissa, minne vain meninkin. Jouduin elämään Raamatun kuvaamissa oloissa: "Olen kansani hylkäämä, ihmisten pilkka" (Ps. 22:7)

Minua pidettiin vihollisten "kätyrinä" ja uskoani alettiin arvostella. Sanottiin, etten saisi uskoa Herraan Jeesukseen, joka nousi kuolleista. Kymmenet ihmiset painostivat minua jatkuvasti.

Seuraavaksi minun haluttiin ottavan avioeron miehestäni. Vaatimusten keskellä painoin vain pääni alas, suljin silmäni ja rukoilin Herraa. Painostus jatkui päivästä toiseen ja paheni entisestään.

"Ellet muuta mieltäsi, saat saman kohtalon kuin vastavallankumoukselliset! Vastustatko sinä proletariaattia? Mitä hyödyttää uskoa Jeesukseen? Kuvitteletko, että Jeesus pudottaa leipää taivaasta! Jos kiellät Jeesuksen, pääset puolueen jäseneksi." Vastasin heille:

"Jeesukseen uskomisen on minulle välttämätöntä. Sen ei pitäisi mitenkään vaikuttaa työs-kentelyyni. Pikemminkin pystyn Jeesuksen avulla tekemään työni paremmin."

He suuttuivat entisestään ja huusivat: "Älä puhu potaskaa!"

En voinut muuta kuin rukoilla silmät kiinni. En enää sanonut mitään. He kiivailivat ympäril-läni taukoamatta.

"Miten voit olla noin itsepäinen, vaikka yritämme kaikin voimin puhua sinulle järkeä! Sinä näytät vain nukkuvan."

Sitten he taas usuttivat minua ottamaan eron miehestäni.

He alkoivat käydä yhä häikäilemättömämmiksi:

"Sanoit, että uskosi on sydämen asia. Avioeron ottaminenkin on sinun yksityisasiasi. Emme enää puutu niihin. Mutta joudut kantamaan vastuun siitä, mitä olet omin käsin tehnyt. Olet varastanut työpaikan rahoja. Meillä on varmat todisteet siitä! Luulisi sinun tietävän, miten ankara rangaistus siitä seuraa. Mikäli tunnustat rikoksesi, puolue on suojea, mutta jos kiellät, ei hyvä seuraa. Jos tunnustat, saat myötätunnon osaksesi!"

Näin he yrittivät saada minua ansaan. Mutta kaiken keskellä turvauduin Herraa.

Sanoin sisimmässäni:

"En ole varastanut penniäkään".

Raamatussa sanotaan:

"Annatko periksi ahdingon tullen? Vähätpä ovat voimasi." (Snl 24:10) Herra antoi lupauksensa mukaan voimaa:

"Eihän Jumala ole antanut meille pelkuruuden henkeä, vaan voiman, rakkauden ja terveen harkinnan hengen." (2 Tim 1:7)

Pysyin luottavaisella mielellä ja sanoin:

"En ole varastanut, en ole varastanut penniäkään".

Silloin heidän silmänsä suurenivat ja he vimmastuivat. He löivät kädellä pöytään, tömisyttelivät jalkoja ja sanoivat:

"Vieläkö uskallat väittää moista? Tietojemme mukaan perheeseesi kuuluu kahdeksan henkeä. Millä rahalla sinä heitä oikein elätät? Varojesi ei pitäisi riittää siihen. Mutta te syötte tietenkin varastetulla rahalla, eikö niin!"

Painoin pääni, suljin silmäni enkä vastannut enää mitään. He jatkoivat:

"Miksi olet kuin kuollut kala, etkä puhu mitään! Ei auta, vaikka kuinka yrittäisit peitellä tekojasi."

He huusivat yhtä aikaa täyttä kurkkua. Minä kiitin Herraa. Herra antoi painostuksen keskelläkin minulle suunnattoman rauhan. Vaikka kuinka he huusivat ja sättivät, Herra piti minua lujasti sylissä.

Tätä taistelua jatkui puolisen vuotta. Mutta mitään syytettä varkaudesta ei pystytty nostamaan. Ellei Herra olisi ollut kanssani, en ole varma, olisinko itsekään kestänyt. Mutta katsoamalla Herran puoleen sain aina Häneltä voimaa.

Uskollisuus miehelleni

Mieheni pitkä poissaolo aiheutti poliittisten ja taloudellisten vaikeuksien lisäksi minulle suuria seksuaalisia kiusauksia, sillä olin vasta 30 vuoden ikäinen. Työpaikalla monet miehet alkoivat lähennellä ja ihmettelivät, miksi olen yksin, vaikka miehen paluusta ei ole mitään varmaa tietoa tai toivoa. He yrittivät vietellä minua monin tavoin, niin kuin Saatana vietteli Eevaa paratiisissa. Silmän viettelykset, lihan himot, maineen ja kunnian houkutukset kohtasivat minua. Joku tarjosi minulle hienoja vaatteita, huiveja ja rahaa. Joku taas ilmoitti voivansa kirjoittaa minun puolestani avioeropaperit.

Mutta Herra, joka minua rakastaa, ei olisi sallinut sellaista. Herran Henki asui minun sydämessäni, vahvisti minua ja säilytti uskollisuuteni miestäni kohtaan. Luotin Herran voimaan, ja vaikka ihmiset kuinka yrittivät vietellä ja pyytää, minä kieltäydyin suoralta kädeltä. Olinhan luvannut mennessäni naimisiin Herran edessä ”rakastaa miestäni myötä ja vastoin käymisissä elämäni loppuun saakka”.

Olin töissä kiinteistövälityksessä kaikkiaan vuodesta 1958 vuoteen 1979 saakka. Herra lasi sinä aikana sydämelleni erityisesti ne ihmiset, jotka joutuivat minun laillani syrjinnän kohteeksi, mutta eivät tunteneet Herraa. Jotkut heistä eivät kestäneet vaan tekivät itsemurhan

tai romahtivat. Herrani kuuluu kaikki kunnia siitä, että itse jaksoin kaiken läpi. Sain elää toiseksi Herran Sanan:

”Vaikka he ryhtyvät sotaan, he eivät sinua voita, sillä minä, Herra, olen sinun kanssasi ja suojelen sinua.” (Jer. 1:19)

Mieheni vapautus ja paluu

Mieheni vapautettiin joulukuussa 1979 vankityöleiriltä. Hänellä oli mukanaan vain ne vaatteet, jotka olivat hänen yllään. Väliaikaisen työttömyyden jälkeen sain taas töitä ja onnistuin järjestämään miehelleni uudet vaatteet. Kristityt veljet ja sisaret lähettivät meille myös runsaasti vaatteita.

Vuonna 1983 otin lopputilin työpaikastani jälleen. Olin päättänyt, että uhraisin koko loppuelämäni Herran työhön. Vielä nytkin minua pyydetään tulemaan töihin korkealla palkalla, sillä rakennusalan suunnittelijoista on todella pulaa. Mutta Herran palveleminen on kaikkein tärkeintä. Haluan käyttää loppuelämäni vanhusten ja sairaiden auttamiseen. Nämä ihmiset eivät itse kykene tulemaan kirkon tilaisuuksiin.

Li Huihua ja hänen miehensä jatkoivat työtään rekisteröimättömien kotikirkkojen työssä, vaikka painostus kotikirkkoja vastaan on yhä tänä päivänä Kiinassa voimakasta.

Kuka onkaan siis oikea kristitty?

Ihminen, joka kuuluu Jeesukselle, joka tuntee Isän Sanan kautta ja vaeltaa Jeesuksen kanssa, Hänen rukoustensa kantamana ja voi olla varma taivaalliseen kirkkauteen pääsemisestä - ei oman vaelluksensa varassa, vaan siksi, että Jeesus voi ja haluaa viedä hänen omaan kirkkauteensa asti.

Mahtaako Jeesus puhua Isän kanssa Sinusta ja minusta, niin kuin Hän rukoili tekstissämme? Asia riippuu ratkaisevasti siitä, otatko Hänen sanansa vastaan sellaisena kuin se Sinun sydämeesi osuu. Saako Hän avata Sinulle oman olemuksensa Sinun syntiesi tähden kuolleena ja ylösnousseena Vapahtajana? Saako Hän omistaa Sinut kokonaan rakkautensa hallintavaltaan? Saako Hän kiinnitetyksi katseesi Golgatan ristin kirkkauteen? Saako Hän avata Sinunkin edessäsi taivaallisen kirkkauden oven?

Jos olet jo Herran oma, kiitä Hänen suunnattoman armonsa suuruutta silloinkin, kun synti houkuttaa ja lankeemukset masentavat. Hän rukoilee puolestasi.

Ellet vielä ole keskinäisessä omistussuhteessa Jeesukseen, niin Herra kutsuu Sinua tänään: "Tulkaa minun luokseni kaikki työtätekevät ja taakkojen kantajat, minä annan teille levon!"